

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **V. K.**, zast. JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 43, Praha 1, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. MO 73699/2018-1304, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2021, č. j. 9 Ad 9/2018 - 54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce jako stěžovatel napadá včasnou kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 28. 4. 2021, č. j. 9 Ad 9/2018 - 54, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. MO 73699/2018-1304 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky (dále též „služební orgán I. stupně“) ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. 21737/2017, o zrušení služebního poměru ve zkušební době.

[2] S ohledem na kasační argumentaci stěžovatele je třeba konstatovat přehled jeho souvisejícího řízení. Stěžovatel byl rozhodnutím ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. 9453/2017 povolán do služebního poměru se dnem nástupu do služby dne 1. 10. 2017. Toto rozhodnutí bylo v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 9. 2017, sp. zn. 11/2017, č. j. MO 176012/2017-2230 (dále jen „rozhodnutí v přezkumném řízení“) pro rozpor s právními předpisy. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno v odvolacím řízení ministryní obrany dne 15. 1. 2018, pod č. j. MO 270823/2017-7542KM, sp. zn. Sp MO 39276/2017-7542KM, přičemž řízení (ve věci povolání do služebního poměru) bylo současně zastaveno. V odůvodnění svého rozhodnutí ministryně uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že služební poměr žalobce byl rozhodnutím ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. 21737/2017, zrušen ve zkušební době a služební poměr žalobce zanikl ke dni 30. 11. 2017, pak právo, kterého se řízení týkalo, zaniklo.

[3] Služební poměr žalobce byl tedy zrušen ve zkušební době bez uvedení důvodu rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. 21737/2017, ke dni 30. 11. 2017, vydaným podle § 21a zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), čímž podle § 18 písm. j) téhož zákona mu zanikl služební poměr. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný, jak výše uvedeno, zamítl a rozhodnutí služebního orgánu I. stupně potvrdil v plném rozsahu napadeným rozhodnutím.

[4] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce správní žalobu u městského soudu. Žalobou se domáhal jak zrušení napadeného rozhodnutí, tak zrušení rozhodnutí služebního orgánu I. stupně ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. 21737/2017 (dále jen „rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době“). Žalobce především namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou, že ve vztahu k rozhodování o zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo rozhodnutí ministryně obrany o odvolání proti zrušení rozhodnutí o povolání do služebního poměru předběžnou otázkou. Dále namítal, že při zrušení rozhodnutí o povolání do služebního poměru žalovaný vycházel z chybného posouzení bezúhonnosti žalobce. Přesto, že v rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době není uveden důvod tohoto rozhodnutí, je zjevné, že zastřeným důvodem byla obava, že ministryně obrany odvolání proti rozhodnutí v přezkumném řízení vyhoví. Nakonec namítal, že ve spisu nebyly obsaženy žádné podklady, k nimž by bylo možno se jakkoli relevantně vyjádřit.

Rozsudek městského soudu

[5] Městský soud zamítnutí žaloby odůvodnil tím, že neshledal na straně žalovaného žádné pochybení. Žalovaný se se všemi námitkami obsaženými v odvolání řádně vypořádal, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá postoj žalovaného k jednotlivým vzneseným námitkám. Napadené rozhodnutí proto soud shledal plně přezkoumatelným.

[6] Z jednání žalobce i žalovaného bylo zcela zřejmé, že měli za to, že rozhodnutí o povolání žalobce do služebního poměru vojáka bylo i po vydání rozhodnutí v přezkumném řízení stále pravomocné a vykonatelné. Služební poměr žalobce tedy vznikl v souladu s rozhodnutím o povolání žalobce do služebního poměru vojáka dne 1. 10. 2017.

pokračování

Kladné rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí v přezkumném řízení by na tomto stavu nemohlo ničeho změnit. Proto městský soud považoval za irrelevantní zaobírat se podrobněji námitkou, zda měl žalovaný při vydání rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době vyčkat rozhodnutí ministryně obrany v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí v přezkumném řízení a zda se jednalo o prejudiciální otázku.

[7] Městský soud v napadeném rozsudku přirovnal institut zrušení služebního poměru ve zkušební době k obdobnému institutu v pracovněprávních vztazích. Právní úprava obsažená v zákoně o vojácích z povolání je sice dle názoru městského soudu přísnější, neboť o zrušení služebního poměru vojáka z povolání se vede správní řízení a rozhodnutí služebního orgánu musí být vojáku doručeno nejpozději 5 dnů přede dnem, kdy má služební poměr zaniknout, avšak co do svého smyslu je institut zkušební doby v obou právních předpisech podobný a slouží stejnému účelu, tedy ochraně a možnosti obou stran v zákonem přesně ohraničeném časovém období tento vztah bez udání důvodu ukončit. Jediným nezbytným podkladem, který je pro rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době podle § 21a zákona o vojácích z povolání nutný, je zjištění, zda se jedná o vojáka ve zkušební době. Tato skutečnost nebyla mezi účastníky spornou. Jestliže tedy zákon o vojácích z povolání umožňuje služebnímu orgánu zrušit služební poměr vojáka ve zkušební době i bez uvedení důvodu, není z logiky věci nutné na něm vyžadovat, aby shromažďoval jakékoli podklady k prokázání případného důvodu, stejně jako to, aby konkrétní důvody byly součástí odůvodnění rozhodnutí. Tudíž námitku, že ve správním spise týkajícím se řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době nebyly obsaženy žádné podklady, k nimž by bylo možno se jakkoli relevantně vyjádřit, městský soud shledal jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Kasační stížností stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Namítá výslovně nesprávné právní posouzení věci městským soudem, tedy kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Konkrétně městskému soudu vytýká, že se nezabýval vztahem rozhodnutí ministryně v přezkumném řízení a napadeným rozhodnutím žalovaného. Ministryně obrany v rozhodnutí ze dne 15. 1. 2018, č. j. MO 270823/2017-7542KM, sp. zn. Sp MO 39276/2017-7542KM nevyhověla odvolání proti zrušení rozhodnutí o povolání do služebního poměru žalobce z důvodu odpadnutí důvodu řízení, neboť bylo vydáno rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí odůvodnil zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zrušení služebního poměru tím, že ministryně obrany nevyhověla odvolání proti zrušení rozhodnutí o povolání do služebního poměru. Městský soud k žalobní námitce uvedl, že „(v) případě, kdy důvody nejsou služebním orgánem I. stupně v rozhodnutí uvedeny, nemohou být z logiky věci předmětem námitek v odvolání, respektive přezkumu v rámci odvolacího řízení“. Stěžovatel namítá, že ve svém odvolání proti rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době nenapadl neuvedené důvody tohoto zrušení, ale zastřené důvody, které ke zrušení služebního poměru ve zkušební době vedly. Městský

soud námitku stěžovatele zjevně nepochopil, neboť pouze obecně uvedl, že rozhodnutí je přezkoumatelné a veškeré námitky byly řádně vypořádány.

[10] Dle stěžovatele městský soud nesprávně shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným, neboť ve vztahu k rozhodování o zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo rozhodnutí ministryně obrany o odvolání proti zrušení povolání do služebního poměru předběžnou otázkou. Dle stěžovatele tato skutečnost vede k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

[11] Stěžovatel poukazuje na rozsudek městského soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Ad 7/2019 - 95, neboť tento rozsudek rezonuje s jeho názorem, že je u obdobných sporů namíste zkoumat nikoliv jen formální oprávnění žalovaného zrušit služební poměr ve zkušební době, ale také veškeré okolnosti, které služební poměr provázely. Žalobci se totiž v obdobných sporech nacházejí v logické nouzi a je proto namístě, aby byly veškeré pochybnosti, které naznačují možné zneužití práva, velmi pozorně prověřeny a vyhodnoceny. Městský soud tak zcela přehlédl spojitost mezi rozhodnutím v přezkumném řízení a následným postupem zjevně „zhrzených“ služebních orgánů I. stupně, které následně přistoupily ke zrušení služebního poměru ve zkušební době. Právní názor městského soudu proto považuje za nekomplexní a ve svém důsledku nesprávný. Toto tvrzení stěžovatele podporuje i reakce ministryně obrany na interpelaci poslankyně Černochové, že vzhledem k tomu, že ve věci faktického nesplnění trestní bezúhonnosti nebylo pochyb, bylo nezbytné nalézt nejvhodnější řešení pro ukončení stávajícího služebního poměru a za nejvhodnější řešení bylo vybráno zrušení služebního poměru ve zkušební době, kdy dále ministryně konstatovala, že: *„další působení jmenovaného ve služebním poměru rozhodně není vzhledem k jeho minulosti žádoucí“*. Tato slova stěžovatel považuje za dostačující sama o sobě. K námitce městského soudu, že stěžovatel odpověď ministryně obrany ve věci interpelace dezinterpretoval, stěžovatel namítá, že toto tvrzení neodpovídá obsahu interpelace a zcela zjevně závěrům, které z něho vyplývají.

[12] Stěžovatel dále tvrdí, že zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo zneužitím práva. Postup žalovaného, jakož i postup služebního orgánu I. stupně není ničím jiným než sofistikovaným odůvodňováním zřejmé nespravedlnosti, které se na žalobci správní orgány dopustily. Stěžovatel poukazuje též na judikaturu Ústavního soudu, který již několikrát vyjádřil, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický přístup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti (zde cituje z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2904/07). Výkon práv služebního orgánu, který rozhodl o zrušení služebního poměru, považuje stěžovatel také za rozporný s dobrými mravy a poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3403/11, v jehož světle jsou obecné soudy povinny udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité (pro srovnání uvádí také nálezy sp. zn. II. ÚS 3168/09). K pojmu dobré mravy a k jeho aplikaci uvádí stěžovatel taktéž nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2087/08.

[13] Stěžovatel je přesvědčen, že právní institut zrušení služebního poměru ve zkušební době nebyl do právního řádu České republiky zaveden proto, aby umožňoval zlovůli služebních orgánů. V jeho případě městský soud zcela abstrahoval od hlubšího přezkoumání tvrzeného zneužití institutu. Dle stěžovatele došlo ke zrušení služebního

pokračování

oměru ve zkušební době jako odplata za to, že si stěžovatel dovolil brojit proti nesprávnému právnímu vyhodnocení otázky své bezúhonnosti, jehož optikou bylo nezákonně zrušeno povolání do služebního poměru.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Žalovaný napadené rozhodnutí i rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době považuje za správná a vydaná v souladu s právními předpisy. Stěžovatel opakovaně předjímá důvody, které měly služební orgán I. stupně vést k vydání rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době, ačkoliv žádný takový důvod, dle možnosti stanovené zákonem, v předmětném rozhodnutí nebyl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jakkoliv to nečiní výslovně, namítá i nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., kterou spatřuje v nepochopení některých jeho žalobních námitek a v důsledku toho v jejich nedůsledném posouzení.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Předně se kasační soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť jen u přezkoumatelného rozhodnutí lze zpravidla vážit další kasační námítky. Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje v nevypořádání žalobní námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Městský soud se touto námitkou zabýval v bodě 44. rozsudku ještě před přistoupením k vlastnímu věcnému přezkumu a vyhodnotil tuto žalobní námitku jako nedůvodnou, neboť v napadeném rozhodnutí neshledal žádné důvody, které by měly za následek nepřezkoumatelnost, a vedly by tedy ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s uvedeným závěrem městského soudu. Nesdílí názor stěžovatele, že pro rozhodování o zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo rozhodnutí ministryně obrany o odvolání proti zrušení povolání do služebního poměru předběžnou otázkou; K opačnému názoru by bylo možno dospět jen v případě, že by se jednalo o otázku, na které by rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době záviselo (srov. Rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014 - 65). V daném případě to bylo jen posouzení, zda služební poměr v době jeho zrušení existuje; to stěžovatel nečinil sporným. Dospěl-li městský soud k závěru, že se jedná o institut, pro který nemusí existovat žádné důvody, a proto není namístě zrušit napadeného rozhodnutí, pokud v něm žalovaný o stěžovatelem vnímaných

důvodech výslovně nepojednal, je akceptovatelný. Vypořádání této žalobní námitky považuje kasační soud za dostatečné; naplnění kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

[19] Ke kasační námitce podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je třeba vycházet z rozhodující právní úpravy. Podle § 21a zákona o vojácích z povolání „[s]lužební orgán nebo voják může zrušit služební poměr ve zkušební době i bez uvedení důvodu. Služební poměr zaniká posledním dnem kalendářního měsíce, ve kterém bylo doručeno vojákově rozhodnutí služebnímu orgánu o zrušení služebního poměru ve zkušební době nebo ve kterém bylo služebnímu orgánu doručeno písemné oznámení vojáka o zrušení služebního poměru ve zkušební době. Rozhodnutí nebo písemné oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době musí být doručeno druhé straně nejpozději 5 dnů přede dnem, kdy má služební poměr zaniknout“.

[20] Ke zrušení služebního poměru ve zkušební době bez uvedení důvodu tedy může dojít jak ze strany služebního orgánu, tak vojáka. Institut zkušební doby nabízí neformální způsob ukončení služebního poměru za účelem, aby si mohly obě strany ověřit, zda a do jaké míry jim daný poměr vyhovuje a odpovídá tomu, s čím do něho vstupovaly; dává tak možnost rozvázat služební poměr „jednodušší cestou“. Přesné časové ohraničení zkušební doby stanovuje hranice pro případné zneužití tohoto institutu. Náhled stěžovatele, že pro skončení služebního poměru existovaly zastřené důvody, které spatřuje v nevůli žalovaného akceptovat pro něho případně příznivé rozhodnutí, či v nevůli zachovat mu služební poměr přesto, že pro jeho vznik splňoval zákonné podmínky, není pro věc podstatný. Zákon dává jak služebnímu orgánu, tak i vojákově neomezený prostor pro uvážení, zda služební poměr zachovat či nikoliv. Jinak by bylo třeba vážit, pokud by užití tohoto institutu mělo být důsledkem diskriminace ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, což nebylo namítáno (k tomu srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. 21 Cdo 2195/2008, byt se vyslovilo k pracovněprávnímu vztahu).

[21] Právní úprava zrušení služebního poměru ve zkušební době podle § 21a zákona o vojácích z povolání je stanovena přísněji než podobný institut dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů. O zrušení služebního poměru ve zkušební době se dle citovaného ustanovení § 145 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání vede správní řízení a zároveň je v již citovaném ustanovení § 21a stanovena povinnost, aby rozhodnutí služebního orgánu nebo písemné oznámení vojáka o zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo vojáku doručeno nejpozději pět dnů před dnem, kdy má služební poměr zaniknout. V předmětném řízení byly všechny podmínky dle zákona o vojácích z povolání naplněny. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů proto rovněž jako městský soud považuje za bezvýznamné zabývat se údajnými zastřenými důvody, jestliže byl služební poměr ve zkušební době zrušen bez udání důvodu, tak jak umožňuje právní úprava a samotný účel tohoto institutu. Kromě toho z ničeho neplyne, že by správní orgány jeho užitím zneužily právo či stěžovatele diskriminovaly. Nelze přehlédnout, že ani případný úspěch stěžovatele v tomto řízení nijak nebránil tomu, aby služební poměr byl ukončen daným způsobem, pokud by zkušební doba dosud trvala.

[22] Stěžovatel zjevně zastává názor, že správní orgán je v případě zrušení služebního poměru ve zkušební době dle § 21a zákona o vojácích z povolání sice osvobozen od

pokračování

povinnosti uvést důvod zrušení služebního poměru ve zkušební době, avšak je povinen pozorně prověřit a vyhodnotit nikoli jen své formální oprávnění, ale veškeré okolnosti vedoucí k použití takového opatření. Tento názor je však dle závěru Nejvyššího správního soudu mylný.

[23] Správní orgán při zjišťování skutkového stavu vychází z obecného ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „s.ř.“), podle nějž *„[n]evyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“*. Jedná se o zakotvení zásady materiální pravdy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 247/2017 - 32). K limitův zásady materiální pravdy se pak Nejvyšší správní soud vyslovil již např. ve svém rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53, v němž uvedl, že *„[a]plikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 s.ř., podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie.“* Služebnímu orgánu I. stupně, který rozhodl o zrušení služebního poměru ve zkušební době tak nelze vytýkat, že již dále neopatřoval a nezjišťoval žádné další podklady, neboť pro rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době podle § 21a zákona o vojácích z povolání je jediným nutným zjištěním to, zda se jedná o vojáka ve zkušební době. Tato skutečnost nebyla a není spornou. Opatřování podkladů, z nichž by byl zjištěnitelný či dovoditelný skutečný důvod ukončení služebního poměru, by byl v přímém rozporu s účelem § 21a zákona o vojácích z povolání, který umožňuje ukončit služební poměr ve zkušební době bez uvedení důvodů. Nejvyšší správní soud tedy nesouhlasí ani s názorem stěžovatele, který považuje právní názor městského soudu za nekomplexní a ve svém důsledku nesprávný (viz odůvodnění výše).

[24] Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní námitku stěžovatele ohledně reakce ministryně obrany ve věci interpelace poslankyně Černochové. Městský soud se s námitkou dostatečně vypořádal, neboť provedl důkaz sdělením ministryně obrany, která konstatovala, že v rozhodnutí o odvolání stěžovatele proti rozhodnutí v přezkumném řízení nikterak nepotvrdila ani nevyslovila souhlas s tím, že by podmínku bezúhonnosti stěžovatel splňoval. Nejvyšší správní soud tudíž konstatuje, že se nejedná o věc mající význam v dané věci.

[25] Nejvyšší správní soud tedy v postupu žalovaného neshledal jednání, kterým by mělo dojít ke zneužití práva, neboť žalovaný postupoval v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud ani nesouhlasí s námitkou, že by se vůči stěžovateli služební orgány dopustily sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti nebo že by rozhodnutí služebního orgánu I. stupně o zrušení služebního poměru bylo rozporné s dobrými mravy. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí nic podstatného na podporu takového tvrzení.

[26] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že je lidsky pochopitelné, že nesdělení důvodů, které vedly k ukončení služebního poměru ve zkušební době, není pro stěžovatele příjemné, nicméně se jedná o skutečnost, která je v souladu se zákonem. Jednalo se tedy o

oprávněný způsob ukončení služebního poměru ve zkušební době. Není tak důvodná ani kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou důvodné; rovněž neshledal vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s., musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný; Nejvyšší správní soud proto vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly; Nejvyšší správní soud proto žalovanému nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu